

מעל דוכן הכנסת מכריז אורי אבנרי על תנועת התנדבות עממית להסעת חיילי צה"ל

כבוד היושבת-ראש, כנסת נכבדה.

מאז שחרר ההיסטוריה, קרא הים לתעוזת האדם העברי.

שוכני חוף יפו ועכו, צור וצידון, יצאו בסירותיהם הרעועות אל מרחבי הלא-נודע, התמודדו עם איתני-הטבע, גילו יבשות ואיים — ולא תמיד חזרו אל הופם.

הסירות התחלפו בכלי-שייט משוכללים, במקום המיפרשים באו מנועים מודרניים — אך לבו של הימאי לא נשתנה. עדיין תובע הים את קורבנותיו, ועדיין יודע כל ימאי כי בצאתו אל החזית הכחולה של התחבורה הימית, הוא שם את נפשו בכפו.

הטרגדיה אפופת-המיסתורין של אונית הצי הישראלי השלושה מזכירה לנו את חובתנו כלפי חמשת אלפי הגברים, הנושאים את דגלנו ב-101 אניות, בימים קרובים ורחוקים.

אני רוצה לבטא מעל במה זו את תקוותנו שנדע להביע את הכרת תודתנו עליידי מפעל גדול להבטחת עתידם של בני המשפחות השכולות, הישראליות והזרות, מעל ומעבר לפיצויים הזעומים, המגיעים להם כדיון.

אני פונה אל שר-התחבורה, ואל מזכיר ההסתדרות, ומבקשם לקרוא למיפעל גדול למען משפחות השלושה.

בצד כובשי-הים מתייצב, בדורנו, כובשי-המרומים. מרוב דיבורים על סיסות-שכר ושיטות

שימשת מכונותם תחית המכריזה על התחייבות — התחייבות מוסרית — של הנהג לאסוף טרמפיסטים.

באופן מקביל תתנהל פעולת הסברה בקרב החיילים-הטרמפיסטים עצמם, כדי לספק כללי התנהגות נאותים, לשמירה על כלי-הרכב המאספים.

תנועה זו תיצור קשר בין האזרח והחייל. הנהג יודע כי חובתו המוסרית היא לאסוף את החייל. החייל ירגיש כי הציבור האזרחי בא לקראתו, ומושיט לו את ידו.

אנו מקווים כי כך נזרע ורע של התנדבות חדשה, של סולידריות ציבורית, של מוראל צבאי ומוסר אזרחי.

אני קורא לנהגים להיענות ברצון, ובנפש חפצה, לפניית הוועד הציבורי ומתנדביו. הם יגיעו אל הנהג בביתו, בתחנת-הדלק, במקום החנייה. יקבלו נא על עצמם את עול המצווה, ויפיצוה בין חבריהם הנהגים.

עד מתי יהיו הנוסעים כסרדינים ?

כבוד היושבת-ראש, לחייל יש זכות קדימה, אבל אל נשכח גם את סבלו של האזרח הפשוט בתחבורה הציבורית העירונית, ביום-החול ובשבת.

עד מתי יזע האזרח ביום חורף, עד מתי יעבור מרחץ זיעה בקיץ?

עד מתי יילחץ כסרדין בקופסה באוטובוס אטום ובלתי-ניק?

עד מתי ימתין בתור אינסופי, כשהאוטובוס חולף על פניו?

עד מתי ינוע בקחים מתפתלים, ויטולטל מאוטובוס אחד למשנהו, כדי להגיע כבדת דרך קצרצרה?

משהו נעשה כל הזמן, ואין משרד-התחבורה שוקט על השמרים. אולם נדמה כי כאן שוב אין די בטלאים סלאים.

דרוש ארגון מחדש, שירגון, של כל התחבורה הציבורית, על מנת

תנועת טרמפי לחייל

הוועד הציבורי לחטן הסעת חיילינו

לספק לאזרח את הצורך הראשוני הזה של תחבורה נוחה, יעילה ומהירה.

המיטרה הכרוך בתחבורה אינו דבר שולי בחיי האדם. הוא ממרר את חייו, מעכיר את נפשו ומטביע את חותמו על כלל המוראל האזרחי במדינה, על היחס בבית, בעבודה, בבית-הספר ובמשרד הממשלתי.

תחבורה בשבת — לכל !

ואם כך זה בשבת ימי השבוע — הרי ביום השבועי על אחת כמה וכמה. יום-המנוחה, יום-ההנופש, היום שהיה צריך להיות מוקדש לטיול בארץ, לביקור קרובים, לפיקניק בחיק הטבע, לבידוד בשפתי-הים — ביום זה נוצר פער בין שני הדקי אוכלוסיה: אלה המהזיקים במכוניות פרטיות, במחיר פנטסטי, ואלה הכלואים בדירתם הצרה והמחניקה.

מבעד לשימשה הנושאת את התווית: חייל מצפה לטרמפ

ניהול התחבורה האחירית, אל נשכח לרגע את האדם המטיס את הכרי — את הטייס הישראלי, אשר חוץ שנים מעטות רכש לעצמו מוניטין של יעילות ובסחית, שהם לתפארת המדינה.

החייל מגן על הכביש — אסוף אותו !

ומן הימאי והטייס, כבוד היושבת-ראש, ברצוני לעבור אל החייל. אין הוא נוגע לתחבורה — אלא כמגן עליה. אבל התחבורה נוגעת לו.

בכל כבישי הארץ עדיין עומדים החיילים והחיילות, כעניים כפתח, בפיוזה מתחננת לטרמפ — לעתים שעות, כגשם זועף ובשרב לוחם, בצורה שהיתה צריכה להעלות פומק של כושה על פני כולנו.

העלינו בעיה זאת מאז יומנו הראשון בכנסת, ועדיין לא נפתרה. אמנם, בעקבות הצעתנו לסדר-היום, נמצא סידור של ביטוח חיילים-טרמפיסטים, כך שכל האוסף חייל שוב אינו נושא בסיכון חומרי. אולם תביעתנו העיקרית — שתמורת תשלום גלובאלי של המדינה לחברות האוטובוסים, יוסעו כל החיילים במדים חנים בכל כלי התחבורה, לפחות בכבישים בינעירוניים וברכבות — לא נתקבלה.

לא נלאה מלתבוע מן הממשלה להגשים עקרון פשוט וצודק זה. אולם לא נפנה רק אל הממשלה.

היום, מעל במה זו, ברצוני לפנות אל ציבור הנהגים האזרחיים. אנו נוסעים בכבישים אלה, שכולם קרובים לגבול, בביטוח ובלא מורא, הודות לחייל. הוא הרובץ במארבים ליליים, הוא המונע את ההתנכלות, הוא הנקרא לסכן את חייו, כדי לאפשר לנו נהיגה בטוחה.

כאשר חייל זה זוכה לכמה שעות קצרות של חופשה אישית, כאשר ממתנינם לו הוריו או חברתו, כאשר ממהר הוא לשוב אל תפקידו במחנה או בשדה — האם מותר לנו לחלוף על פניו במכונית הנוחה, באדישות קהתי-הושים, מבלי להקריב דקה כדי לאספו?

בהערך יוזמה ממלכתית, בהעדר הסברה נאותה מצד משרד-הבטחון ומשרד-התחבורה, אחרי שנה ורבע של מאמץ רצוף בציבור ובכנסת, מצאנו לנכון -לנקוט יוזמה ישירה.

אני שומל להודיע לכנסת כי קם ועד ציבורי לפיתוח תנועת התנדבות לאימוץ חיילים-טרמפיסטים.

בעוד ימים מעטים יצאו חוליות צעירים ברחבי הארץ, וישכנעו נהגים להדביק על

מתנדב המיבצע מציע את התווית לקצינה במכונית פרטית